Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

DYREKTYWA RADY

z dnia 14 czerwca 1982 r.

zmieniająca dyrektywę 77/391/EWG oraz wprowadzająca dodatkowy środek wspólnotowy w celu zwalczania brucelozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki bydła

(82/400/EWG)

(Dz.U. L 173 z 19.6.1982, str. 18)

zmienione przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Dyrektywa Rady 83/253/EWG z dnia 25 maja 1983 r.	L 143	36	2.6.1983
►**M2**	Council Regulation (EEC) No 3768/85 of 20 December 1985 (*)	L 362	8	31.12.1985

(*) Akt ten nie został nigdy opublikowany w języku polskim.

▼B

DYREKTYWA RADY

z dnia 14 czerwca 1982 r.

zmieniająca dyrektywę 77/391/EWG oraz wprowadzająca dodatkowy środek wspólnotowy w celu zwalczania brucelozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki bydła

(82/400/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([2]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 77/391/EWG z dnia 17 maja 1977 r. wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania brucelozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki bydła ([4]), ostatnio zmieniona dyrektywą 81/476/EWG ([5]), ograniczyła czas zastosowania środków do trzech lat;

uwzględniając otrzymane wyniki i satysfakcjonujący postęp programów przedstawionych przez Państwa Członkowskie, środek należy stosować przez kolejne dwa lata oraz zapewnić jego finansowanie, aby osiągnąć ustalone cele;

artykuł 29 ust. 3 dyrektywy Rady 78/52/EWG z dnia 13 grudnia 1977 r. ustanawiającej kryteria wspólnotowe w odniesieniu do krajowych przyspieszonych planów zwalczania brucelozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki bydła ([6]) pod warunkiem że ustalony początkowo okres rozpocznie się w dniu ustalonym przez Komisję na mocy decyzji zatwierdzającej krajowe plany zwalczania; zatem oryginalne plany Państw Członkowskich, z wyjątkiem planów dla Włoch i Grecji, w stosunku do każdego Państwa Członkowskiego wygasają w różnych dniach roku 1981; aby pozostawić czas na techniczne i finansowe dostosowanie związane z wprowadzeniem nowego środka, czas trwania początkowych planów, które miałyby zakończyć się w ciągu 1981 r., będzie wydłużony do dnia 31 grudnia 1981 r. włącznie;

w celu umożliwienia jakichkolwiek zmian, wymuszonych przez epizootyczny rozwój chorób, w oryginalnych planach opracowanych w celu pomyślnego zastosowania podjętych środków, Państwa Członkowskie muszą przygotować nowe plany; czas realizacji nowych planów musi zostać tak obliczony, aby w każdym przypadku cały program, to jest plan oryginalny oraz nowy plan, obejmował okres pięciu lat,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W art. 6 dyrektywy 77/391/EWG dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Jednakże w stosunku do Państw Członkowskich, których trzyletnie plany wygasną w ciągu 1981 r., trzyletni okres zostaje przedłużony do dnia 31 grudnia 1981 r.”

([1]) Dz.U. C 289 z 11.11.1981, str. 4.
([2]) Dz.U. C 40 z 15.2.1982, str. 26.
([3]) Dz.U. C 112 z 3.5.1982, str. 8.
([4]) Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 44.
([5]) Dz.U. L 186 z 8.7.1981, str. 20.
([6]) Dz.U. L 15 z 19.1.1978, str. 34.

▼B

Artykuł 2

1. Niniejszym zostaje ustanowiony środek wspólnotowy w celu zakończenia zwalczania brucelozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki bydła.

2. Czas trwania dodatkowego środka zostaje ustalony tak, aby całkowity czas stosowania środka wprowadzonego dyrektywą 77/391/EWG i dodatkowego środka wynosił pięć lat.

3. Wspólnota przeznacza wkład finansowy na wykonanie dodatkowego środka.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie przygotowują nowe przyspieszone plany zwalczania zgodnie z art. 2-4 dyrektywy 77/391/EWG oraz z kryteriami ustalonymi w dyrektywie 78/52/EWG, tak, aby zapewnić ciągłość dostępnych środków przywidzianych w planach początkowych, biorąc pod uwagę osiągnięte wyniki i wszelkie konieczne dostosowania.

2. Nowe plany zostaną przekazane Komisji najpóźniej dwa miesiące przed notyfikacją niniejszej dyrektywy w przypadku Belgii, Danii, Niemiec, Francji, Irlandii i Wielkiej Brytanii oraz przed dniem 1 stycznia 1983 r. w przypadku Włoch i Grecji.

Artykuł 4

1. Komisja sprawdza przedstawione jej nowe plany zgodnie z art. 3 ust. 2, w celu ustalenia, na podstawie zgodności tychże planów z dyrektywą 77/391/EWG, dyrektywą 78/52/EWG oraz niniejszą dyrektywą, i mając na względzie cele tych dyrektyw, czy spełnione są warunki finansowego udziału Wspólnoty.

2. W ciągu dwóch miesięcy od przyjęcia planów, Komisja przedkłada projekt decyzji Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanemu dalej „Komitetem"). Komitet wydaje swoją opinię zgodnie z procedurą określoną w art. 8.

3. W terminach ustalonych przez Komisję w swojej decyzji zatwierdzającej, Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne wymagane do wprowadzenia nowych przyspieszonych planów zwalczania, określonych w art. 3 i zatwierdzonych zgodnie z ust. 2.

Artykuł 5

1. Wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie w związku z przyjętymi środkami zgodnie z planami określonymi w art. 3 kwalifikują się do pomocy wspólnotowej, w granicach określonych w ust. 3 i w art. 2.

2. Wspólnota wypłaca Państwom Członkowskim 72,5 ECU za każdą ubitą krowę i 36,25 ECU za każdą sztukę bydła, która została ubita na mocy środków, określonych w rozdziale I dyrektywy 77/391/EWG.

3. Pomoc obciążająca budżet wspólnotowy na podstawie rozdziału dotyczącego wydatków w sektorze rolnym jest szacowana na 35 milionów ECU przez czas stosowania środków określonych w ust. 1.

4. Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie kwalifikują się do pomocy finansowej Wspólnoty jedynie wtedy, gdy przepisy ich dotyczące zostały zatwierdzone zgodnie z art. 4.

Artykuł 6

1. Przepisy art. 7 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 792/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. odnoszącego się do finansowania wspólnej polityki rolnej ([1]), stosuje się do decyzji Komisji dotyczącej finansowania niniejszego środka przez Wspólnotę.

([1]) Dz.U. L 94 z 28.4.1970, str. 13.

▼B

2. Wnioski o płatność odnoszą się do uboju przeprowadzonego przez Państwa Członkowskie w ciągu roku kalendarzowego i są składane przed dniem 1 lipca następnego roku.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Artykuł 7

1. Kontrola weterynaryjna stosowania planów zostaje przeprowadzona zgodnie z art. 10 dyrektywy 77/391/EWG.

2. Kiedy wszystkie plany zwalczania zostaną zrealizowane, Komisja, w razie potrzeby, przedkłada Radzie ogólne sprawozdanie o osiągniętych wynikach, wraz z propozycją dalszego ujednolicenia krajowych środków zapobiegawczych.

▼M1

Artykuł 7a

Rozporządzenie (EWG) nr 129/78 i art. 8 i 9 rozporządzenia (EWG) nr 729/70 stosuje się *mutatis mutandis*.

▼B

Artykuł 8

1. W przypadku odniesienia do procedury określonej w niniejszym artykule, przewodniczący konsultuje się z Komitetem, z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. W Komitecie głosy Państw Członkowskich są ważone zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają zostać przyjęte. Komitet wydaje swoją opinię w sprawie tych środków, w terminie ustalonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinia zostaje wydana większością ►M2 54 ◄ głosów.

4. Komisja przyjmuje i niezwłocznie wdraża środki zgodne z opinią Komitetu. Jeżeli środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję środków, jakie mają zostać przyjęte. Rada przyjmuje środki większością kwalifikowaną.

Jeśli Rada nie przyjmie żadnych środków w ciągu trzech miesięcy od daty przedłożenia jej propozycji, Komisja przyjmie zaproponowane środki i niezwłocznie je zastosuje, chyba że Rada odrzuci je zwykłą większością głosów.

Artykuł 9

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.